

Hà-Nội Của Mẹ

Tác giả : Đỗ Phong Châu JJR 68

*Trời ! ảo nảo những chiều buồn Hà-Nội
Hồn bơ vơ không biết tựa vào đâu.
Mây không bay, thương nhớ cũng không mầu
Nắng không xé và lòng sầu mất hướng.
Huy Cận (Trò Chuyện, 1940)*

HÀ-NỘI CỦA MẸ

*Ta về, phố phường không có Mẹ !
Chỉ có vầng trăng ngóng bóng ai...
Phố cổ rùng người, sao vắng lạ !
Đi giữa hàng cây, thôi thóp ta.
Chân xào xạc trên lá rơi đầy
Cùng giọt lệ nhớ về ngày ấy...*

*Mẹ gánh vải ra chợ Đồng Xuân
Nuôi chồng ăn học đến khi thành tài.
Cơm áo hai vai hằn gánh nặng
Đường dài còm còm động lưng cong.
Những con đường có dấu chân của Mẹ
Vẫn nở hoa chờ bóng Mẹ về.*

*Mẹ đã về cùng bóng con đổ ngập
Trên Hà Thành, trên mặt nước Hồ Gươm.
Cầu Thê Húc, đền Ngọc Sơn vẫn đầy
Ghé đá công viên, chị hàng rong.
Nghe người chào hỏi bên hàng Bột,
Ngắm luống hoa tươi mận Ngọc Hà,
Đạo hồ Bể Mẫu khi trăng tỏ
Vạt áo hồ Tây vẫn thướt tha.
Hà-Nội của Mẹ ngày xuân sắc
Có phải là đây, phải ở đây ?*

*Mẹ có vui như lòng con xao xuyến
Trên đường về thăm lại làng xưa ?
Nơi con đề Mẹ chờ ai thất hẹn
Để ghen ngào Mẹ ủ mối tình sâu...
Vàng trắng làng đêm nay dương cánh rộng
Đón hồn ai trong tiếng gió êm đưa ?
Chỉ còn gió thì thầm trong tiếng nấc
Với người xưa ấp ủ một mảnh đời.*

Đỗ Phong Châu